

כתביהאישום נשמע חמד מאד. יהושע רבך ורופא השיניים יצחק סל ניק נאשמים כי קשרו קשר כדי לאיים על אשה תל-אביבית שהשכירה דודה כמרפאה לרופא השיניים המרפאה ברחוב דיונגוף לא הביאה רחמים ורופא השיניים הפסיד כסף בכל יום שבו היתה המרפאה פתוחה. הוא רצה לבטל את החוזה עם בעלת הדירה, אבל ידע שאם יפר את החוזה, היה עליו לשלם כסף רב כפיצוי. כדי לצאת מהמצור, רצה רופא השיניים להבהיל את בעלת הבית. הוא קיווה שכך תבטל היא עצמה את החוזה, ולא תהיה זכאית לפיצויים. לפני חצי שנה, הציע רופא השיניים לרבה, שהיה או עדיין חייל בשוחד חובה, לעזור לו לבצע את תוכניתו. הוא ביקש מרבה לטלפן לבעלת הבית ולדרוש ממנה באימים לסגור את מרפאת השיניים שבדירתה, או לטלף את הר"ר מלינק מהמקום ולהשכיר את המקום לרופא השיניים אחר. החייל הדחף חוזה כאיש העולם הזה, ואמר לבעלת הבית שאם לא תיענה לדרישותי, יפוצץ את ביתה ויפגע בילדיה.

צ'קים, בלי אלימות. אלא ש תוכניתם של השניים לא צלחה. ואשה המאויימת לא נבהלה. היא פנתה לביטוח. והשניים נתפסו. השבוע התייצב רבך לבית דין.

שרה טרוסה לפתיחת מיפנסו. רופא השיניים, שהוא בעל מרפאת שיניים בראשון לציון, לא הגיע לדין. אלא אתה יודע מרוע הד"ר מלינק לא בא אתה יכול אולי לעזור לה? שאלה השופטת את רבך, אך הוא תמיד בב תפיו ואמר: אינני יודע, אין לי כל קשר איתו. אחרי שקראה השופטת לרבך את כתביהאישום, ביקש הצעיד לספר את סיפורו.

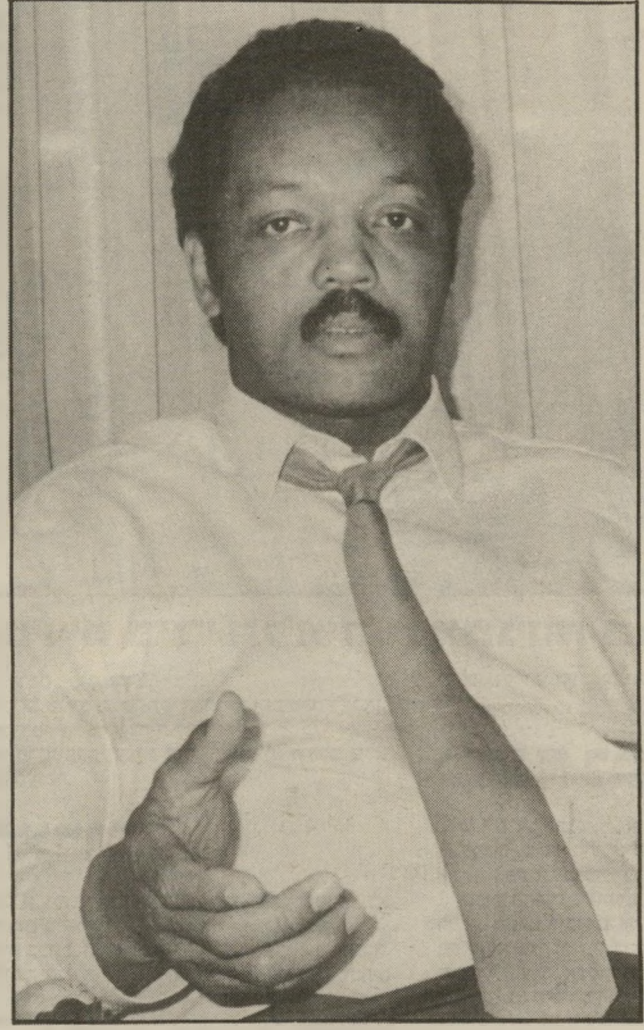
אמר רבך:

הייתי חייל באותו זמן. היה לי רבך פרטי והייתי זקוק לכסף. הציע לי לגבות צ'קים מאנשים שלא שלמו. הייתי עובד עם נכדו אדל, הלך לאנשים ומכר איתם כרטיס אלימות בכלל. לבעליהתנויות, שצ'קים של הם חזרו, לא היה זמן לגשת לדיבים כדי לדבר איתם ולגבות את החוב. אני הייתי בא לביתם, והם היו מצביעים ומשלמים, כי היתה נגרמת להם אי נעימות.

כך גבתי צ'קים לחנות אחת, הגדול כד לשניה, עד שהגעתי לגבת אחת שיש לה מרפאת שיניים ביבנה. היא שלחה אותי לר"ר מלינק לגבות צ'קים, אמרה שהוא חייב לה כסף. ניגשתי לדוקטור כמרפאה שלו בראשון לציון ליד הים, והוא אמר לי: יהושע, תסתכל בצ'קים הר"ר ראה שהם רשומים על פניו. אישר לה להוציא צ'קים על פניו. ראינו שהוא צוץ והחזרת לה את הצ'קים. הזמין אותי אליו, הציע לי טיפול שיניים. קשר לפשע שמאדם משכנע גיים, ובתור חייל מאור. פעם אחת כסף. אחר כך אני שמאשימים אותי מודה הרגשתי חייב לו כסף ושהוא

דפנה ברק ריאיינה שוב את ג'סי ג'קסון - הפעם במכונית בדרך ממרכז מנהאטן אל נמל התעופה, בין פקק לפקק

לקראת 1992

ג'קסון הייתי רוצה שארצות הברית תצטרף לקראת הכרה במדינה הפלסטינית

המכוניות במנהטן צפרו זו לזו במין השלמה. פקק טרבי (פקק התנועה ביממים שבהם שהה מיכאל טרובצ'וב בניו-יורק) היה חסרת-תקווה, ועל לה על התחזית הפסימית ביותר.

ג'סי ג'קסון היה רשום לטיסה ללוס-אנג'לס בשעה 14.00. השעה היתה 13.30, ושיירת המכוניות של ג'קסון היתה תקועה עדיין במרכז מנהטן.

ג'סי ביקש את שליחתי, זינק מהמכונית, ולתורפת העוברים והשבים ביקש מכמה תגים לזו קימעה. אלה עשו מסע שמיניות באוויר למראה התמטרי של ג'קסון, והגן שנית ספורות - עם כל הכבוד לטרבי - היט בדרךנו לנמל התעופה.

ג'קסון, סכסי כתמיד, אלגנטי יותר מכמי שזכרתי, לבוש בח' ליפרמיטצות שחור-לבן הגיע לניו-יורק כדי להשתתף בקבלת הפנים היוקרתית שהתכונן מנהיג ברית המועצות לערוך בבניין המישלוח הסובייטית ברחוב 67. רק 75 מועצנים נכללו ברשימה המסובדת. אך טרובצ'וב הקדים את שובו לארצו, בגלל רעה-האדמה בארמניה. יש אמרים שמי סיבות אחרות. המועצנים המי-ארכובים הותילו להתפזר לנמלי התעופה.

ג'קסון שב לעסוק בעניין ש- העסיק את התיקשורת האמריקאית לפני ביקור טרובצ'וב - החלטת דונלד' שולץ לאסור על יאטר ערפאת להיכנס לארצות הברית, והעברת פרט עזרת האומות המאוחדות לזוטה.

מהי דעתך על החלטת שולץ?

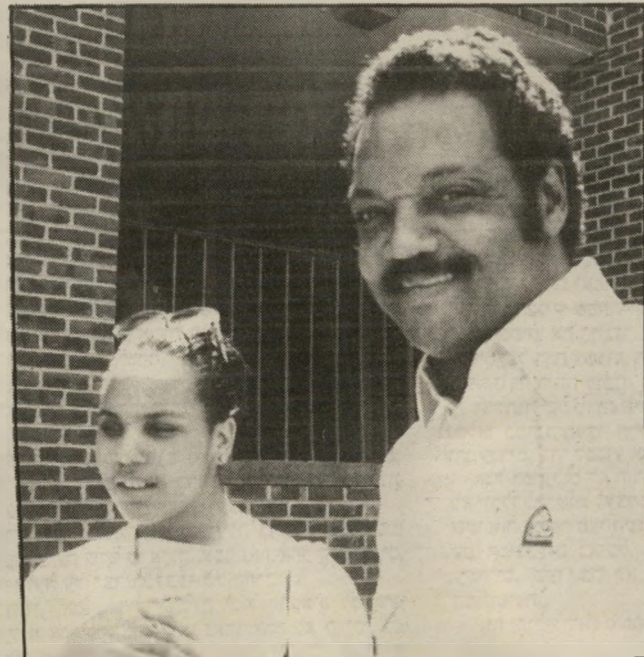
החלטתו לא הגנה על תפקודה של ארצות הברית, כמדינה המגינה על השלום בעולם. זה לא הספיק לביטחון של מדינת ישראל. זה הדיק גם ל' ארצות הברית וגם לישראל, מפני שהן איבדו מוחק המטרי.

ההצבעה על החלטת כנס - יותר מ-150 מדינות נגד שתיים, ישראל ארצות הברית - העידה על כידור.

במשך שנים אמרנו שאם אש"ף יתמוך בחלטות מועצת הביטחון 242 ו-338, תהיה זאת החלטתה של התלך-השלום. עשיתי, למרות שזה לא כדווק מה שקרה, נעשה צעד לקראת השלום מצד אש"ף. ישנה נכונות, וצריך היה לעודד את.

אחרי מיתון ההצטרפות של אש"ף - לא לדבר עם אמריקה, לא להכיר במדינת ישראל - צריך היה לעודד מגמת חיוביות אלה. אם לא נעודד את - נעודד בכך את הכוחות הקרי-צתיים. נוקטים צעד אד קריטטי מנהיגים אמריקאים יהודים נפגשו עם ערפאת כסטוקהולם. גם זה צעד קריטטי. צריך לעודד פעולות מעין אלה. **בלוחמי: אתה מצריר את החלטתו של שולץ כ, שגיאיה?** כן, זאת היתה שגיאה. זאת היתה שגיאה נורא קריטית, מפני שזה בודד אתנו, האמריקאים, בעולם. זה הוריד מכתנו כמשכני-שלום. זה לא התיר הרבה תיקוה לפלסטינים, וכל תיקוה לפלסטינים - לא היה ביטחון למדינת ישראל!

צריך להבין שכל עוד ישראל תישען על נשק ככוחה העיקרי - המצב יהיה חסר-פיתרון. מיפגש פלסטיני-ישראלי רק יעזור לישראל. **מדינות רבות הכירו במדינה הפלסטינית, שהוכרזה עימו עכשיו.**

ג'קסון ורבתו יש ומל-תעופה בודד?

באחרונה. לדעתך, גם ארצות הברית צריכה להכיר במדינה זו?

הייתי רוצה שיעשה צעד בכיוון זה. צריך להכיר בפלסטינים. תמיד אמרתי שעל אש"ף להכיר בישראל, ועל ישראל להכיר באש"ף. צריך לעודד משאומתן ישיר בין ישראל לבין אש"ף.

חלק מכוחה של ישראל זה כוחה המוסרי. אנשים נלחמו על זהותם, קיומם, עצמאותם - מזה נבע כוחה של ישראל. אבל לשלול את זכויותיהם של אחרים, וכל המתרחש בגדה המערבית? זה מחליש את ישראל, מפני שזה מחליש את הצד המוסרי של ישראל!

מה הית מוגריר כ, צעד קדימה מצידו של ערפאת?

אני לא יודע מה צריך להיות בריוק הצעד הבא מצידו. כמו שלגורבאצ'וב היתה אתמול בימה באום (נאום גורבאצ'וב באום, ביום הרביעי), צריכה להיות בימה דומה לערפאת. אני מקווה שיהיה לו די שכל לנצל זאת ולהרגיע את ישראל ותומכיה באשר לכוונותיו. אני באמת מקווה שיהיה לו שכל.

אתה מרגיש שמעמדך די אישי התחזק מאז תבוסתו של מויקל דוקאקיס?

אני משאיר לך לשפוט זאת. קמזותי...

כן, אני מרגיש שכוחי הולך ומתחזק. עברתי למען דוקאקיס, אחרי שנבחר כמועמד הדמוקרטי באטלנטה, כדי ש' ינצח. נסעתי למרחקים, נאמתי למענו. חשבתי שאולי יש לו סיכוי לנצח.

ברצינות...

בכל אופן, עברתי כשכילתי.

אתה חושב כבר על 1992 (הבחירות הבאות)?

יש עוד הרבה מה לעשות לפני ש' חושבים על 1992. צריך להשקיע בפיתוח העולם השלישי.

כעת קיבלתי הזמנה ממיסים - היא מיסים, לא - בנויר בוטו לבוא לביקור בפאקיסטאן. קיבלתי הזמנה לבקר בהודו, בגדה המערבית...

תבקר גם בישראל?

יש נמל-תעופה בגדה כשהייתי בישראל בפעם שעברה, פיתחתי ציפיות לגבי הביקור הבא שלי. הפעם ארצה להיפגש עם רתיים. אני מעודכן במה שקורה בישראל.

איסרום דתיים, חלק מהצד לחתך, בכומר, מברוס על תנר עה עולמית של שיבה לדת?

אני רואה תווה כזאת בתוך איראן. שמעתי על מה שקרה בישראל. יש מגמה כזאת בארצות הברית. בוודאי, זה חלק מהעניין. אבל ברור שהינן שיש מגמה לכיוון רת נוקשה, רוגמטית - זה יוצר בעיות ומתחים. אינני מעודד מגמה קיצונית כזאת.

שתי דקות בדיוק לפני 14.00 הגענו לנמל-התעופה.

ג'קסון, גם כשהוא בשיא הלחץ והמהירות להגיע למטוס, אינו שוכח לנשק, להיפרד בגינונים איני-ספור.

14.00 - ג'סי ג'קסון כבר בדרך-כו ללוס-אנג'לס, לנאום בארוחה לכבוד "תורם כבד", ששיעע בידו.

"זה חשוב", הסבירו לי אנשיו. בוודאי שזה חשוב עבור כל מי שמתארגן, על אף כל ההתחמ-קויות, לקראת 1992.

צ'קים על פניו
אודיך ביקש מסע
לאיים עבור
1936
לגמדי